

David Ymbernon

Artista visual i escènic

“Amb un Madelman pots fer coses que no tenen res d’infantil”

● Posseïda pel taronja. I pels efectes i els afectes d’un món de petits objectes. És l’ànima de ‘Latung La La, poemes i epopeies’, la seva nova exposició a la galeria El Quadern Robot

David Ymbernon (Igalada, 1972) a la galeria barcelonina El Quadern Robot (Còrsega, 267) ■ ORIOL DURAN

Maria Palau
BARCELONA

D'on li ve l'obsessió pel taronja?

Després de la mort del meu pare [l'artista Àlvar Ymbernon], el 2015, vaig llegir molts llibres de psicologia per autoconèixer-me i per enfrontar-me a coses amb les quals no m'havia enfrontat mai. Em va ajudar a entendre més les arrels de la meua obra. Vaig tenir una infantesa dura, marcada per una separació problemàtica dels meus pares. En un entorn advers, els nens tendeixen a desenvolupar una imaginació molt creativa. Em vaig construir un món propi de fantasia dins del qual em vaig refugiar. El taronja, que va sortir a l'adolescència, em va servir per canalitzar aquesta realitat paral·lela tan potent. Em va fer sentir lliure per fer el que volgués.

Artista des de quan?

Sempre hi ha hagut activitat artística en la meua vida. Des de petit que el meu pare em feia participar en el seu procés crea-

tiu. Teníem dificultats econòmiques i els caps de setmana assistíem a premis de pintura ràpida per guanyar alguns diners. Quan tenia vuit anys, vaig guanyar el segon premi del concurs del barri de la Font Vella d'Igalada. Van canviar les bases perquè no es tornés a repetir.

Quin impacte ha tingut la mort del seu pare en el seu art?

Va ser un cop fort. Potser ha afectat la meua mirada als objectes en un sentit més transcendent. Enguany, dins del festival El Més Petit de Tots, vam estrenar *L'odissea de Latung La La* —un èxit, l'any que ve en farem molts bols—. Aquí a l'exposició hi presento unes fotografies amb el fons negre, que no havia sortit abans en la meua obra plàstica.

Un dels seus grans referents és el poeta Carles Hac Mor. Com es van conèixer?

Va venir a fer una conferència sobre dadaisme quan estudiava pintura a Tàrrrega. L'any següent, que ja havia acabat els estudis, me'l vaig trobar a Bar-

celona pel carrer. Quan li vaig dir com em deia va quedar tot parat: resulta que el seu pare i el meu avi eren íntims amics i, a més, teníem un vincle de parentesc. L'admirava. I ell també tenia un fons de joc, no li feia por. Vivia la seva obra com jo visc la meua: com un creixement personal.

No sempre s'entén bé aquest component lúdic en l'art. Vostè eleva a obra les seves joguines d'infant.

Les joguines, com les puntes de ganxet de la meua àvia —una altra figura clau en la meua vida— o com qualsevol objecte que tinc a mà, són eines. Els objectes són paraules. Jo era un estudiant nefast i els objectes eren el meu llenguatge per expressar sentiments. Als sis anys vaig tenir un accident i vaig estar un any al llit. Sé el que es pot arribar a aprendre jugant. Estic per sobre dels prejudicis. Amb un Madelman pots fer coses que no tenen res d'infantil. Ara tinc un problema: ja he utilitzat tots els meus Madelman. I en busco desesperadament. Si algú en

guarda, estic disposat a intercanviar-ne per obra meua.

Quins objectes el sedueixen més?

Em guia el mateix impuls del nen que els agafa per atracció visual perquè en desconeix la utilitat.

La seva casa i inclús la seva pròpia família són també matèria primera —no goso dir objectes— dels seus espectacles. La seva vida és la seva obra d'art.

Des de nadons, els meus fills, el Dadà i la Daida, han vestit roba taronja, s'han rentat les dents amb raspalls taronges i els cabells, amb xampús taronges. S'han fet grans, tenen 15 i 13 anys. Ara la roba ja se la compren ells. Els vaig dir que si volien podien pintar la nostra casa, que per descomptat també és tota taronja, d'un altre color, però em van dir que no, que ells se'n senten part, d'aquesta obra d'art. Han col·laborat sempre amb entusiasme i d'una manera natural en els espectacles. Quan a l'escola els busquen per fer teatre fugen perquè ells et diran

que no en fan pas, de teatre. Fer teatre els fa vergonya! Tots dos són molt creatius. I em fa feliç perquè la creativitat és un patrimoni que t'acompanya sempre. És el mateix bon record que em va deixar el meu pare el que vull deixar-los a ells.

De qui és aquest rellotge que hi ha en la magnífica obra de l'entrada de l'exposició?

Del meu avi: Andrés Ymbernon. L'amic del pare del Carles Hac Mor. Tot un personatge. Era militar, d'una saga de militars que arriba fins a Inverness, Escòcia. El meu pare va ser el primer que no va continuar. Va estar als dos bàndols de la Guerra Civil espanyola. Culte, dibuixant extraordinari, va salvar la Seu Vella de Lleida de diversos espolis i va ser un dels membres fundadors de l'Institut d'Estudis Ilerdencs. El 21 d'abril l'explicarem en una exposició. Jo en seré el comissari. Treballarem a partir del seu immens fons personal, que la família hem dipositat a l'Arxiu Històric de Lleida. Serà la primera cosa que farà amb amor sense el taronja.

134495-1218047L

EL MILLOR REGAL D'ANIVERSARI PER A FER ENTRE TOTS!

Una subscripció a la revista **el tataro** per 4 mesos!

www.cavallfort.cat
Trobareu la capsa regal a les llibreries.

4-8 ANYS

Paradís del Mar

38112-1134121 ©

Generalitat de Catalunya

C/ del Mar, 48 - Pineda de Mar (Barcelona) Servei 24h / 365 dies l'any (Residència a domicili)
Tel. 93 762 12 36

Si amb això no ho solucioneu... acudiu als professionals

Truca'ns al **93 761 07 44**

ESCOBAR
NETEGES INDUSTRIALS, DESEMBUSSAMENTS I BUIDATS

MÉS DE 50 ANYS d'experiència

www.escobarsl.com